

δέν τά θέλει γιά τόν έαυτόν του, αλλά γιά τήν οικογένειά του.

— Ναι τό ξέρω. Καί τόν δικαιολογώ. Δέν νομίζω ότι ένας άθλητής μέ ρεκόρ καί δάφνινα στεφάνια δέν έχει τό δικαίωμα νά ζητά μία κάποια καλύτερευση τών συνθηκών τής ζωής του. Άλλά ύπάρχει μία διαφορά: Στόν τρόπο πού τά ζητά κανείς. Καί νομίζω ότι ο άθλητής γιά τόν όποιο συζητάμε, διάλεξε άσχημο τρόπο γιά νά πετύχει κάτι πού έγώ τό θεωρώ σάν άπολύτως δίκαιο. Κι' έγώ όπως καί πολλοί άλλοι άθλητές παλαίμαχοι σήμερα, κάτι κερδίσαμε από τόν άθλητισμό. "Όπως δώσαμε γι' αυτόν κάτι από τήν ζωή μας. "Έτσι κι' αυτός μάς έκανε μία άντιπροσφορά. "Έγώ έφτιαξα στίτι στην Φιλοθέη όταν γύρισα θριαμβευτής από τήν Βοστώνη. Μέ βοήθησε ή τότε κυβέρνηση στην όποια έκανα μία άπλή αίτηση. Κάτι σάν παράκληση. Άλλά από τόν ΣΕΓΑΣ δέν ζήτησα ποτέ μου τίποτα. "Όμως τώρα πού άκούω αυτά τά πράματα, δηλαδή τόν τρόπο πού μερικοί άθλητές προσπαθούν νά κερδίσουν κάτι από τά ρεκόρ τους, στενοχωριέμαι.

— Βλέπεις έσύ κανένα τρόπο νά βοηθούνται οί άθλητές ταλέντα;

— Άσφαλώς. Καί δέν είναι προσωπική μου έφεύρεση. Νά καθιερώσουμε τό άμερικανικό σύστημα, δίδοντας ύποτροφίες σέ όλους εκείνους τούς νέους πού έχουν τήν αγάπη καί τήν λατρεία γιά τόν στίβο. Ποιός νέος άθλητής δέν θά ήθελε νά σπουδάξει, νά τρώει καί γενικά νά μήν έχει έξοδα; Πού είναι όμως αυτές οί ύποτροφίες; Σάν καθιερωθούν θ' αποτελέσουν πιστεύω τήν καλύτερη προπαγάνδα γιά τόν κλασικό άθλητισμό.

— Νά ένα σημείο ευαίσθητο πού θίγεις. Μιλάς γιά προπαγάνδα. "Άρα έμμεσα παραδέχεσαι κάτι πού θά ήθελα νά σέ έρωτήσω. Πού άποδίδεις αυτή τήν άνησυχητική μείωση του ενδιαφέροντος τόσο τών νέων όσο καί τών φιλάθλων πιά γενικά, γιά τόν κλασικό άθλητισμό,

τήν στιγμή πού τά ποδοσφαιρικά γήπεδα ...στενάζουν από τό βάρος τών θεατών;

— Βασικά πιστεύω ότι φταίνε οί άθλητές. Τό τελευταίο παράδειγμα τών διεθνών άγώνων του Κυπέλλου Εύρώπης όπου χάσαμε τήν πρώτη θέση από τούς Έλβετούς, άποτελεί ένα τρανταχτό παράδειγμα. Πήγε ο κόσμος γιά νίκες καί δέν είδε. Γιατί νά ξαναπάει στό στάδιο όταν ξέρει από πριν ότι όχι δέν θά έλθουμε πρώτοι, αλλά ούτε καί συναγωνισμός δέν πρόκειται νά γίνει; Επίσης ύπάρχει ακόμα ένα στοιχείο πού δίδει τήν εξήγηση του φαινομένου γιά τήν μείωση του ενδιαφέροντος. Είναι ή άρπαγή τών άθλητών τής έπαρχίας από τούς μεγάλους συλλόγους. Βγάξει ένα καλό άθλητή ένας σύλλογος π.χ. στόν Βόλο, τόν παίρνει άμέσως ο Παναθηναϊκός ή ο Όλυμπιακός. Κι' έτσι οί φίλαθλοι τής έπαρχίας παύουν νά ενδιαφέρονται άφου άγωνίζεται ο πρωταθλητής τους μέ ξένα χρώματα.

— Πιστεύεις ότι μπορεί ο έλληνικός άθλητισμός νά ξαναπάρει τά πρωτεία μέσα στό βαλκανικό χώρο όπως στην προπολεμική χρυσή έποχή;

— Δέν είναι βέβαια εύκολο, ούτε όμως καί άκατόρθωτο. Άρκει γιά τούτο νά δημιουργηθεί μία πειθαρχημένη εθνική ομάδα καί νά ξαναάψει ή φλόγα του στίβου. "Όχι όμως από τούς διοικούντες σήμερα τόν άθλητισμό πού δέν πιστεύω ότι έξυπηρετούν πράγματι τά σπόρ, αλλά από τίς παλιές δόξες του άθλητισμού, όπως π.χ. τόν Φραγκούδη, τόν Σύλλα κλπ. Οί σημερινοί διοικητικοί παράγοντες δέν έχουν έμπνεύσει τόν σεβασμό πού χρειάζεται στους άθλητές.

— Καί τότε θά έλθουν οί νέοι στά στάδια, ή πάλι, όπως τώρα, θά προτιμήσουν τό ποδόσφαιρο πού είναι καί πιά εύκολο;

— Δέν θά συμφωνήσω. Τό ποδόσφαιρο δέν είναι εύκολο σπόρ. Χρειάζεται κι' αυτό σκληρή

1967
 'Η φωτογραφία αυτή έχει ληφθεί πριν από 21 χρόνια, περίπου. Στίς 20 'Απριλίου του 1946. 'Ο Στέλιος Κυριακίδης, θριαμβευτής του Μαραθωνίου τής Βοστώνης, μέ τόν δεύτερο νικητή 'Αμερικανό Κέλυ. 'Ο μεγάλος νικητής φέρει στό κεφάλι του τό δάφνινο στεφάνι.

προπόνηση καί προσπάθεια. Κι' αν έχει πιά πολλούς νέους στίς τάξεις του αυτό όφείλεται στό γεγονός ότι σάν άθλημα είναι πιά λαϊκό. Καί ίσως χρειάζεται λιγότερος χρόνος γιά νά γίνεις άσος, σούπερ - διεθνής. Στόν στίβο τό ρεκόρ θέλει χρόνια, μήνες προσπάθειών γιά νά τό φθάσεις. 'Ενώ τό γκόλ είναι ζήτημα μιάς Κυριακής...

— Άς μιλήσουμε σέ διεθνές επίπεδο τώρα. Νομίζεις ότι κάποτε θά φθάσουμε άναγκαστικά στόν επαγγελματικό άθλητισμό, όπως έγινε καί μέ τό φούτ - μπώλ;

— Ναι. Αυτός είναι ένας κίνδυνος γιά τό πραγματικό πνεύμα του άθλητισμού, πού ίσως νά μήν μπορέσουμε νά τόν άποφύγουμε. "Άς όψονται τά ρεκόρ!...

— Συμφωνείς δηλαδή στην παραδεδεγμένη άποψη ότι τό ρεκόρ είναι ο έχθρός του έρασιτεχνικού πνεύματος;

— Άκριβώς! Πώς θέλουμε ο δρομέας ή ο άλλης νά κάνει ευρωπαϊκό ή καί παγκόσμιο άκόμα ρεκόρ όταν δουλεύει από τό πρωί μέχρι τό βράδι; Τό ρεκόρ χρειάζεται ειδικές συνθήκες. Πού άσφαλώς σάν καθιερωθούν επισήμως σ' όλα τά κράτη τότε θά φθάσουμε στόν επαγγελματικό άθλητισμό. Γιατί αυτό πού γίνεται τώρα είναι όδικο. Νά συναγωνίζονται οί ψευτοερασιτέχνες μέ τούς πραγματικούς έρασιτέχνες.

— Αν όμως καταργηθούν τά ρεκόρ;

— Νομίζω ότι τότε θά σθήσει καί ο άθλητισμός. Είναι έντελώς άπραγματοποίητη μιά τέτοια ιδέα.

★

'Ο Στέλιος Κυριακίδης φεύγει γιά τήν δουλειά του. Είναι υπάλληλος στή ΔΕΗ. Κι' έπειτα τό άπόγευμα θά πάει στό γυμναστήριο τής Φιλοθέης. 'Εκει είναι ο έμψυχωτής. Καί θά γράψει στόν γιό του τόν Δημήτρη πού σπουδάζει ναυπηγός στό Λονδίνο. Στο ύστερόγραφο θά του σημειώσει καί χαιρετισμούς από τίς δυό του αδελφές: τήν Έλένη, 25 χρονών κοπέλα καί τήν Μαρία πού μόλις έκλεισε τά δεκαπέντε. Τρία παιδιά πού είναι υπερήφανα γιά τόν πατέρα τους. Γιατί ξεκίνησε σάν φούρναρης στην Κύπρο, μά τό πάθος του καί ή λατρεία του γιά τόν άθλητισμό τόν ανέβασε ψηλά, όπως αυτός τό έλληνικό άθλητικό όνομα.

— Νά σκεφθείς, μου λέει, ότι καί τώρα άκόμα όταν πηγαίνω σέ μαγαζί νά ψωνίσω μου κάνουνε ειδική καί σημαντική έκπτωση σάν άναγνωρίσουν στό πρόσωπό μου τόν νικητή τής Βοστώνης του 1946.

★

'Επειτα από 21 χρόνια ο κόσμος πού δέν έπαψε ποτέ νά πιστεύει στόν στίβο, τιμá τόν Κυριακίδη. Μά τό άξίζει.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΝΔΩΡΟΣ